

**ONBEKEND IS
ONBEMIND**

**ONBEKEND IS
ONBEMIND**

EDDY VAN GINCKEL

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN 9789465380001

© Eddy Van Ginckel 2025

WAT EEN STUK	blz 7
BLINDDATE PUNT BE	blz 47
TANYA	blz 81
HET WERELDRECORD VAN ZOTTE JEROM	blz 131
MISEIRO IN RIO DE JANEIRO	blz 185
DE MAAGD VAN SCHIZOFRENIA	blz 231
ROULETTE MET DE DUIVEL	blz 257

WAT EEN STUK

Komedie / komische thriller

DRAMATIS PERSONAE

GEORGE VAN DAMME	SUCCESVOL AUTEUR
CLAUDIA	ZIJN VRIENDIN
STELLA	EEN ACTRICE
JOHN DE BACKER	HAAR ECHTGENOOT

Het stuk speelt zich af ten huize van de succesvolle schrijver en toneelauteur George Van Damme. Het decor stelt de smaakvol ingerichte woon- en werkkamer van de auteur voor en blijft ongewijzigd gedurende het ganse verloop van het stuk.

Jardin: deur naar hall en andere vertrekken en de enige toegang tot de kamer

Cour:barmeubel met glazen en flessen

Midden:sofa en enkele fauteuils, salontafel, werktafel met paperassen, boeken, manuscripten, enz.

Fond:eventueel een raam met uitzicht op het bos

EERSTE BEDRIJF

(Op de achtergrond horen we dat het regent. George staat aan de bar en schenkt zichzelf de zoveelste borrel in. Hij drinkt zijn glas leeg en strompelt dan naar de fauteuil, waar hij zich in laat vallen. Hij is blijkbaar lichtjes aangeschoten. Hij trekt moeizaam zijn jas uit. Dit lukt hem niet al te best en het maakt hem een weinig agressief. Uiteindelijk gooit hij zijn jas ergens in de kamer, samen met zijn schoenen die hij ook uittrekt. Daarna gaat hij liggen. Nog maar nauwelijks ligt hij neer of er wordt aan de deur gebeld.)

GEORGE : *(half binnensmonds)* Alsjeblieft, zeg... Kom maar eens terug op een andere keer... *(er wordt weer gebeld)* Ja, ja... *(recht)* Ik kom al ! *(naar deur en af)*

CLAUDIA : *(binnen, gevolgd door George. Claudia is een knappe verschijning.)* Heb je de bel dan niet gehoord?

GEORGE : Natuurlijk heb ik de bel gehoord.. Waarom denk je anders dat ik de deur heb opengedaan? Zo'n lekker weertje is het nu ook weer niet... *(tast naar zijn hoofd)* God, mijn hoofd...

CLAUDIA : Is er wat met je hoofd?

GEORGE : Neen, lieve schat, met mijn hoofd is niets aan de hand... Alleen die verrekte pijn in mijn kop, daar word ik nog gek van.. (*naar fauteuil*) Excuseer me, lieveling, maar ik ga maffen. (*gaat liggen*)

CLAUDIA : Je zou beter een flinke wandeling maken, daar kikker je van op.

GEORGE : Ik denk het niet...

CLAUDIA : Ben je eigenlijk al buiten geweest vandaag?

GEORGE : Totaal geen behoefte aan, schatje... Ze hebben trouwens regen voospeld en je weet hoe ik daar tegenover sta. Ik heb een hekel aan regen.

CLAUDIA : Heb je het bed verkocht?

GEORGE : Jij houdt ook nooit op met gekke vragen stellen.. Waarom zou ik in hemelsnaam mijn bed hebben verkocht?

CLAUDIA : Omdat je zo te zien zinnens bent om in de zetel te gaan slapen. Is mijn veronderstelling zo abnormaal?

GEORGE : Claudia, jij had detective moeten worden. Maar als dat je kan geruuststellen : het bed staat er nog.

CLAUDIA : Heb je gedronken?

GEORGE : Ach...

CLAUDIA : Natuurlijk. Ik dacht het al.

GEORGE : So what?

CLAUDIA : Niks. Helemaal niks.

GEORGE : Ik heb nu eenmaal de onhebbelijke gewoonte om te drinken, wanneer ik dorst heb. Doe jij nooit, neem ik aan?

CLAUDIA : Luister, George Van Damme, je mag dan best een succesvol schrijver zijn...

GEORGE : “Auteur,” lieve schat! Auteur, succesvol auteur. Ze hebben dat woord speciaal uitgevonden om de schrijvers te kunnen onderscheiden van de schrijvers. Gebruik het dus!

CLAUDIA : Jij je zin, schat. Jij je zin. Je krijgt trouwens altijd je zin.

GEORGE : Oh, lucky me ! Hallelujah !

CLAUDIA : Maar toch vraag ik me de laatste tijd een paar dingen af, mijnheer de “auteur.”

GEORGE : Oh ja, mevrouw “verloofde van de auteur”?

CLAUDIA : Ben ik dan nog altijd je verloofde

GEORGE : Ik herinner mij niet daar iets aan veranderd te hebben.. Dus ben je tot nader order nog niet ontheven van die functie.

CLAUDIA : Verdomme, Georgey !! Ik tracht een ernstig gesprek te voeren en jij moet er altijd iets idioots van maken !

GEORGE : Misschien ben ik beter in kluchten en blijspelen dan in het stevige drama.. Drama ligt jou zoveel beter, nietwaar?

CLAUDIA : Tot hiertoe heb ik het dramatische wel erg bewust achterwege gelaten, maar jij kan er een mens soms toe dwingen. Ik zie je steeds minder de laatste tijd. Is dat normaal? (*George antwoordt niet*) Geen antwoord, zoals gewoonlijk... Ik wil weten of het normaal is dat wij mekaar steeds minder zien?

GEORGE : Ach.. lieveling..

CLAUDIA : Ja, je noemt me nog steeds je “lieveling”.. Maar ik vraag me af of dat woord nog altijd zijn zelfde betekenis heeft? Ben ik inderdaad je lieveling? Of ben ik alleen maar iemand die je af en toe tolereert in je bestaan? (*geen reactie*) Luister je? George? Luister je? Ik hoor er blijkbaar alleen maar bij, wanneer het jou goed uitkomt. Al drie dagen probeer ik je te bellen, maar je neemt niet op. Je beantwoordt geen enkele ingesproken boodschap. Hoewel je gewoon thuis bent, laat je dat allemaal onverschillig.

GEORGE : Ga je nu de gehele tijd staan lullen? Ik wil nu liever met rust gelaten worden. Ik wil slapen !

CLAUDIA : Ach... ben je moe? Waarvan? Van het ‘niksen’?

GEORGE : Ik probeer mijn roes uit te slapen ! Okee? Het laatste waar ik op dit moment behoefte aan heb is een vrouw die me de oren van mijn hoofd komt zagen. Ga je moeder eens opzoeken en doe haar de groeten van me.

CLAUDIA : Ik wil weten wat er aan de hand is, Georgey.

GEORGE : (*recht*) Dat zal je dan zo wel merken... (*strompelt naar de deur, verdwijnt en achter horen we het geluid van iemand die braakt*)

CLAUDIA : Ja... Zover zijn we dus...

GEORGE : (*terug binnen*) Zo.. dat hebben we weer gehad.. Schat, geef me een zoen. Je hebt me nog niet eens fatsoenlijk begroet. (*wil haar kussen*)

CLAUDIA : (*houdt hem op afstand*) Ben je helemaal gek geworden? Eerst lekker kotsen en dan lekker zoenen? Voor wie hou je mij?

GEORGE : Ik maakte toch maar een grapje.. Mijn hoofd staat trouwens niet naar zoenen. (*terug in fauteuil*)

CLAUDIA : Ik maak me werkelijk zorgen, George. De laatste tijd drink je steeds vaker en steeds meer.

GEORGE : Ik drink vaker en meer... Bedoel je nu dat ik vaker drink of dat ik meer drink? Of dat ik misschien vaker meer drink? Je brengt me een beetje in de war met je woordkeuze, schattebout..

CLAUDIA : Wil je van me af? Is het dat?

GEORGE : In godsnaam, zeg.. Ik wil helemaal niet van je af.. Ik heb momenteel gewoon geen zin in diepzinnige gesprekken, dat is alles.

CLAUDIA : Daar moet dan wel een reden voor zijn.

GEORGE : Waarom moet er toch voor alles een reden zijn? Kan ik niet gewoon “zomaar” geen zin in iets hebben? Dat is toch mijn goede recht?

CLAUDIA : Dat is je goede recht. Inderdaad. Maar we leven samen, George. Heb je daar wel eens aan gedacht? Sta je er nooit bij stil hoe ik me voel?

GEORGE : Als jij je daar niet goed bij voelt, dan moet jij dat maar weten. Een auteur wil wel eens alleen gelaten worden.

CLAUDIA : Waarom?

GEORGE : Om te schrijven, verdomme !! Wat dacht je?

CLAUDIA : Denk je misschien dat ik dat niet beseft? Ik laat je al maanden met rust. Ik val je met niets lastig. Je stukken hebben succes. Ja, succes, enorm veel succes zelfs. En dat vind ik fantastisch voor je. Echt. Maar het doet je blijkbaar niets! Hoe meer succes, hoe minder het je interesseert. Wat scheelt daar dan aan? Dat wil je toch? Of niet?

GEORGE : Ach, dat kan jij niet begrijpen...

CLAUDIA : Try me, honey...

GEORGE : Ik zit verdomme in de put.

CLAUDIA : Vertel het me, schat.

GEORGE : Ik ben een schrijver. Een succesvol toneelauteur. Mijn stukken worden gespeeld en dat vind ik zalig. Maar ik ben een schrijver, schat. En wat doet een schrijver? Juist. Schrijven. Momenteel beleef ik het ergste wat je als schrijver kan overkomen.

CLAUDIA : Je zit zonder papier?

GEORGE : Héhé... grappig, hoor. Ik probeer even ernstig te zijn!

CLAUDIA : Sorry... was ik niet meer van je gewend.

GEORGE : Het ergste dat een schrijver kan overkomen is dat hij zonder inspiratie zit. En zover is het nu. Ik heb geen inspiratie meer. Ik ben compleet leeg geschreven.

CLAUDIA : Ik begrijp het, liefste. Was dat nu zo moeilijk om toe te geven? Dat is toch niet het einde van de wereld?

GEORGE : Jawel. Dit is het einde van MIJN wereld.

CLAUDIA : Ik wil je helpen, dat weet je toch. Waarom laat je me nooit binnen in jouw wereld?

GEORGE : Omdat mijn wereld een droomwereld is. Een wereld vol fantasie en onwerkelijkheid.

CLAUDIA : Die kan je toch ook met me delen, George? Ik wil enkel maar dat jij je goed voelt. Als ik alleen maar de mooie momenten met je mag delen, heb ik het gevoel dat ik er niet bij hoor. Je stoot me af als je je niet goed voelt, zonder ooit te vertellen wat er scheelt.

GEORGE : Ik wil gewoon niet dat jij je zorgen maakt. Als één van ons onder de zorgen zit is dat al meer dan genoeg. Als we er met zijn tweeën depressief van worden, waar zitten we dan?

CLAUDIA : En waar zitten we nu? Ik voel dat er wat mis is, maar ik weet niet wat het is. Ik ben uitgesloten. Je leeft in je eentje, niet samen. We kunnen toch alles delen en samen dingen oplossen?

GEORGE : Je kent nu mijn probleem. Kan jij het oplossen? Ik niet.

CLAUDIA : Wat kan ik doen om je te helpen?

GEORGE : Het enige waar ik behoefte aan heb is aan een verhaal. Een doodgewoon, simpel verhaal. Een verhaal dat vlot verloopt. Gewoon, met een goede plot. Eenvoudig, zonder ingewikkelde intriges. Trouwens, mijn hoofd staat nu niet op punt om ingewikkelde dingen te verwerken.. Ik ben er niet toe in staat, lieverd.. Maar hoe bedenk je iets?

CLAUDIA : Hoe bedacht je vroeger iets?

GEORGE : Gewoon. Op straat, in de kroeg.. Hier en daar hoorde ik eens wat en dat verwerkte ik in mijn stukken. De laatste tijd hoor ik blijkbaar niets meer.

CLAUDIA : (*zit naast hem*) Een verhaal dus? Dan bedenken we er gewoon een.

GEORGE : Natuurlijk. Waarom niet.. Ik wou dat het zo eenvoudig was.

CLAUDIA : Je kan bijvoorbeeld een verhaal schrijven over een man. Een man, die een vriend heeft.

GEORGE : Goed. Man met vriend. Homofiel dus?

CLAUDIA : Niet bepaald.. De man is getrouwd... zijn vriend is de huisvriend. Ja, de huisvriend die regelmatig op bezoek komt. Hij is een beetje eenvoudig... niet al te verstandig.. Ja, dat doet het altijd. Dan kan je op het medelijden spelen van de toeschouwer. Maar je moet het wel grappig houden natuurlijk. Zo kan je bijvoorbeeld de tegenstellingen in contrast tegenover mekaar plaatsen..

GEORGE : Foei, foei, foei... Ongeveer drie synoniemen na mekaar in één zin...

CLAUDIA : Je begrijpt best wat ik bedoel. Contrasten dus, die als het ware de tegenpolen aantonen binnen een relatie... Rijk en arm, slim en dom, groot en klein..

GEORGE : Laurel en Hardy, Slisse en Cesar..

CLAUDIA : Die dingen doen het nog steeds, George. Je laat de getrouwde vriend initiatief nemen en zijn ongetrouwde vriend voorstellen om ook een vrouw aan de haak te slagen. Dat schrikt de ongetrouwde erg af, maar omwille van de vriendschap doet hij mee.

Dan laat je alles wat verkeerd kan lopen, gewoon verkeerd lopen en je hebt het.

GEORGE : De kuren van Verschueren.

CLAUDIA : Wat?

GEORGE : Dat komt uit “De Kuren van Verschueren.” Ik moet een ander verhaal hebben, schat. Ik kan toch moeilijk een verhaal gaan kopiëren.

CLAUDIA : Okee.. iets anders. Een inwonende vader die door zijn zoon in een rusthuis gaat geplaatst worden, maar die bij wijze van protest het appartement bezet.

GEORGE : Met zijn geburen, zeker? Dat komt uit “De geburen van Verschueren.” Zo ken ik nog tal van verhaaltjes, Claudia, maar die zijn allemaal al gebruikt in mijn stukken. Ik moet een nieuw verhaal hebben.

CLAUDIA : Misschien is het daarom dat ze me zo bekend voorkwamen..? Ik heb al je stukken gelezen.. Tja, dan weet ik ook niet meer... Ik moet er over nadenken..

(er wordt gebeld)

CLAUDIA : Verwacht jij iemand?

GEORGE : Ik? Zeker niet.

CLAUDIA : Doen we open? Of laten we hem staan?

GEORGE : Ik ken maar één persoon die hier aanbelt.

CLAUDIA : Ja, dat weet ik, maar ik ben al binnen.

GEORGE : Doe jij even open?

CLAUDIA : *(bekijkt hem en glimlacht)* Ach ja, je hoofd... *(recht, naar deur en af)*

(even later komt Claudia terug binnen, gevolgd door een doornatte juffrouw. Buiten is het intussen een echt hondenweer geworden)

STELLA : Ik vind het vervelend dat ik u moet lastig vallen.

GEORGE : Oh, bezoek ?

CLAUDIA : George, deze juffrouw heeft pech met de wagen.

STELLA : Ja. Hij wil niet meer starten. Ik ben op zoek gegaan naar een telefooncel, maar die kon ik hier nergens vinden.

GEORGE : Telefooncel? In het tijdperk van de GSM?

STELLA : Ja, ik weet het... platte batterij.

GEORGE : Platte batterij? Bijzonder vervelend. Het einde van de beschaving. Hier dan, bedoel ik, juffrouw..euh..

STELLA : Stella. Stella Artois.

GEORGE : Artois?

STELLA : Ja, ik weet het.

GEORGE : Wees gerust : ik ga er geen grapjes over maken. Beloofd.

STELLA : Ben ik gewend, hoor.

GEORGE : George. George Van Damme. En dit is mijn verloofde Claudia.

STELLA : Aangenaam. Tja, heeft u hier telefoon?

GEORGE : Jazeker.

STELLA : Zou ik dan misschien van hieruit even mogen bellen? De pechdienst. Ik zou de pechdienst willen bellen. Kan dat, mijnheer...euh...George, bedoel ik..?

GEORGE : Natuurlijk, schat. Ik bedoel : natuurlijk. Schat, wil jij even de pechdienst bellen? Ik geloof niet dat ik in staat ben om het nummer te vinden...

CLAUDIA : Ja, hoor, dat doe ik wel even. (*neemt telefoongids*)

GEORGE : Gaat u toch zitten.

STELLA : (*ongelukkig aarzelend*) Ik ben bang dat ik.. ik bedoel..euh.. ik ben helemaal doorweekt..

GEORGE : (*bekijkt haar*) Misschien beter van niet...

STELLA : Lijkt me beter, ja..

CLAUDIA : Hier heb ik het nummer. (*neemt telefoon en drukt nummer in*)

GEORGE : Komt u van ver?

STELLA : Een heel eind toch. Maar de laatste kilometer te voet was wel het ergste. Het regent pijpenstelen.

GEORGE : Als ik u zo zie...

CLAUDIA : Hallo. Met de pechdienst? Goedenavond mijnheer. U spreekt met Van Damme. Ja, juist. Wel, hij start niet meer... Ja.. ja... Jachthoornweg 44.. ja.. Ogenblikje. (*tot Stella*) Staat u in panne op de grote weg?

STELLA : Ja, ongeveer een kilometer terug.

CLAUDIA : Ja, op de grote steenweg.. Wat zegt u? Moment.. (*terug tot Stella*) Nummerplaat?

STELLA : NZM 484.

CLAUDIA : NZM 484..

STELLA : Grijs Chevrolet.

CLAUDIA : Een grijs Chevrolet.. Ja? Okee. Ik zal het zeggen.. De eigenaar van de wagen zit hier bij ons, op ongeveer een kilometer van de wagen.. Oh, dat is prima.. Neen, geen probleem.. Okee, bedankt.. Bye bye. (*haakt in*)

STELLA : En?

CLAUDIA : Geen probleem. Ze komen je hier oppikken. Je kan best hier wachten dus.

STELLA : Sorry dat ik u al die last bezorg.

CLAUDIA : Dat is helemaal niet erg. (*bekijkt haar*) Je bent helemaal doorweekt. Zou je niet liever droge kleren aantrekken?

STELLA : Ach, het is toch maar voor even. De pechdienst pikt me zo meteen op.

GEORGE : Dat “zo meteen” zou ik maar met een flinke korrel zout nemen, als ik u was. Ik kan je verzekeren dat het best wel eens een tijd kan duren vooraleer ze hier zijn.

STELLA : O ja?

GEORGE : U zal wel gemerkt hebben dat hier bijzonder weinig huizen staan.

STELLA : Daar heb ik eigenlijk niet zo op gelet.

CLAUDIA : In feite staan hier helemaal geen andere huizen. Dit is het enige huis in de wijde omtrek.

GEORGE : Om de bewoonde wereld te bereiken moet je minstens een uurtje rijden. Op een uur tijd kan je flink verkouden worden. De pechdienst zal het bovendien wel erg druk hebben met zo’n weertje.

STELLA : Misschien beter iets droogs aantrekken?

GEORGE : Als ik u was...

CLAUDIA : Ik zal je wat droge spullen geven van George.. Jammer genoeg zijn we nog niet zover dat mijn spullen hier ook in huis zijn. Je zal dus tevreden moeten zijn met mannenkleden.

STELLA : Beter dan niets, zeg ik maar.

GEORGE : Dat is erg subjectief, juffrouw.

CLAUDIA : Als je me wil volgen, Stella?

STELLA : Ja natuurlijk. *(volgt Claudia en beiden af)*

GEORGE : *(rekt zich uit)* Wel, wel, wel... daar zag ik even een lekker stuk... Maar hoe raak je van dat stuk overgeschakeld op een toneelstuk? Een mens wordt op die manier een beetje van zijn stuk gebracht, om het zo maar eens uit te drukken. Misschien zit er een titel in? “Wat een stuk” misschien..? Ach.. ik kan me nu niet concentreren..

(na een poosje komt Claudia terug de kamer binnen)

CLAUDIA : Ze verkleedt zich.

GEORGE : Prima.

CLAUDIA : Ik heb haar gezegd dat ze haar natte kleden in de droogkast kan stoppen.

GEORGE : Heel goed, lieverd. Het is al erg genoeg om hier met je wagen in panne te vallen.

CLAUDIA : Wat vind je van haar?

GEORGE : Wat bedoel je?

CLAUDIA : Kom nu... Ze is toch erg aantrekkelijk?

GEORGE : Ze ziet er inderdaad niet onaardig uit.

CLAUDIA : Niet onaardig uit? Ze is gewoon knap, George. Je mag het toegeven, hoor.

GEORGE : Goed dan : ze is knap.

CLAUDIA : Misschien kan zij je wel helpen met je stuk.

GEORGE : Mij helpen met mijn stuk? (*bekijkt haar*) Hallo?

CLAUDIA : Toneelstuk, schat.

GEORGE : Ach zo...

CLAUDIA : Heb je die blik dan niet gezien in haar ogen? Ze was helemaal doorweekt, maar toch straalden haar ogen alsof ze een grote rol had gekregen in één of ander toneelstuk.

GEORGE : Niet iedereen is actrice, hoor..

CLAUDIA : Dat weet ik wel.. Maar meestal haal ik ze er zo uit. Ze doen zo erg hun best om het te verbergen, dat er flink wat moet geacteerd worden en dat zie ik.

GEORGE : Beroepsmissvorming, schat. Jij ziet in iedereen een acteur of een actrice.

CLAUDIA : Behalve in jou, mijn engel. Jij bent "auteur."

GEORGE : Een wereld van verschil, wil je zeggen?

CLAUDIA : Misschien wel.

GEORGE : Volgens mij is iedereen wel ergens een beetje acteur, zij het dan op zijn eigen terrein.

CLAUDIA : Ik ga vlug nog wat inkopen doen in de stad. We kunnen beter wat voorraad inslaan vooraleer de verwachte storm komt opzetten.

GEORGE : Je gaat nu toch niet?

CLAUDIA : Natuurlijk.

GEORGE : Je laat me toch niet alleen met euh.. Stella?

CLAUDIA : Ik weet wel dat je erg onbetrouwbaar bent in gezelschap van mooie vrouwen, maar soms moet je nu eenmaal risico's durven nemen. Het is toch maar voor even. De pechdienst pikt haar zo meteen op.

GEORGE : Dat hoop ik dan maar. Kan je haar niet meenemen naar de stad?

CLAUDIA : En haar wagen dan?

GEORGE : Ja, misschien heb je gelijk... Zou wat verwarrend worden...

CLAUDIA : Praat wat met haar. Als ze werkelijk een actrice is, zoals ik vermoed, dan zet dat je misschien aan om je fantasie de vrije loop te laten.

GEORGE : Je klinkt voortdurend dubbelzinnig, Claudia. Zeg dat het aan mij ligt.

CLAUDIA : Het ligt aan jou. (*kus*) Jij hebt een verwrongen geest, mijnheer de auteur. Moet ik iets speciaals voor je meebrengen?

GEORGE : Je doet maar... Alles behalve alcohol.. Dat heb ik de laatste tijd genoeg gehad. Breng maar niks mee, ik ga afkicken.

CLAUDIA : Geweldig idee. Dan ga je misschien eindelijk terug een stuk schrijven. *(kus)* Ik hoop het voor je. Tot straks, schat. *(kus)*

GEORGE : Tot straks. Wees voorzichtig. *(kus, Claudia af)*
(George blijft even alleen. Plots staat hij recht, gaat achter de bar en zoekt iets. Hij heeft zijn mondspray gevonden en spuit enkele malen in zijn mond. Iets teveel blijkbaar, want onmiddellijk daarna drinkt hij vlug een slok water. Vervolgens gaat hij terug in de sofa zitten, maar hij vindt geen geschikte houding om aan te nemen. Hij probeert dan maar de fauteuil, wat hem beter bevalt)

STELLA : *(binnen)* Hoi.. hier ben ik dan.

GEORGE : Prima. Ik bedoel: dat is okee. Ga zitten.

STELLA : *(in sofa)* Dank je. Nu gaat het wel, nietwaar?

GEORGE : Pardon?

STELLA : Ik bedoel : nu kan ik gaan zitten, zonder de boel nat te maken.

GEORGE : Ja, natuurlijk, dat scheelt.. een stuk... ik bedoel een lekker stuk.. een lekker stuk droger.

STELLA : Ja, veel beter.
(even een onwennige stilte)

GEORGE EN STELLA : *(gelijktijdig)* Ben jij niet..

GEORGE : Sorry..

STELLA : Neem me niet kwalijk..

GEORGE EN STELLA : *(gelijktijdig)* Ik wilde alleen maar..

GEORGE : Jij maar eerst dan.

STELLA : Neen, zeg jij het maar.

GEORGE : Dat wordt moeilijk. *(even stilte)* Ik vroeg me alleen maar af wat jouw beroep kon zijn.

STELLA : Wat denk je?

GEORGE : Ik heb geen flauw vermoeden.

STELLA : Raad eens.

GEORGE : Daar waag ik me niet aan. Gewoonlijk zit ik er kilometers naast.

STELLA : Voor één keertje mag het. Wat denk je?

GEORGE : Bierbrouwer.

STELLA : Hèhè...

GEORGE : Sorry, hoor, ik kon het niet laten. Ik vind het trouwens een beetje dom om je dochter Stella te dopen met zo'n achternaam.

STELLA : Tegen wie zeg je het. Ik heb het hen dikwijls genoeg verweten.

GEORGE : Waarom verander je hem niet gewoon?

STELLA : Ik ben er aan gewend geraakt. Ik kan me echt geen andere voornaam voorstellen.

GEORGE : Niet je voornaam. Je achternaam. Stella Maes bijvoorbeeld.

STELLA : Maes? Is dat niet even erg dan?

GEORGE : (*denkt na*) Misschien wel...

STELLA : Beslist.

GEORGE : Ik weet dat het gek gaat klinken.. Ben je soms actrice?

STELLA : (*geschrokken*) Hoe kan u dat raden?

GEORGE : Ben je dan actrice?

STELLA : Ja. Ik beken schuldig.

GEORGE : Schuldig? Neen, hoor. Haha. Het pleit enkel in je voordeel.

STELLA : Ik ben natuurlijk geen beroemdheid.

GEORGE : Je bent nog jong. Je hebt nog alle tijd. Hoe lang doe je dat al?

STELLA : Twee jaar. Het begon eigenlijk allemaal op school. Voor de grap staken we af en toe iets in mekaar en dat voerden we dan op tijdens de schoolfeestjes.

GEORGE : Zo begint het meestal.

STELLA : Mijn ouders waren er aanvankelijk tegen, maar ik heb tenslotte toch mijn zin gekregen en toneelschool gevolgd.

GEORGE : En wat zijn je ambities? Heb je een bepaalde lievelingsrol?

STELLA : Een verhoor? Daar hou ik wel van.

GEORGE : Maar neen, geen verhoor. Het interesseert me gewoon.

STELLA : Ik heb daar eigenlijk nog nooit bij stilgestaan. Lievelingsrol... Weet je, ik heb ooit eens een stuk gelezen en daar zie ik mezelf wel in spelen... Je kent het wellicht niet, maar "Tanya" vind ik in feite een enig stuk om te spelen.

GEORGE : Tanya? Doet me ergens een belletje rinkelen...

STELLA : O ja? Welnu, ik zou ooit wel eens de rol van Tanya willen spelen. Daar zit zoveel in, weet je. Ik zou het beslist een hele uitdaging vinden. En het is zo gevoelig.

GEORGE : Hou je van gevoelige dingen?

STELLA : Absoluut. Ik werd vorig seizoen gevraagd om een rolletje te spelen in "Verloren zielen." Enig vond ik dat.

GEORGE : Dan heb jij de rol van Marie gespeeld?

STELLA : Ja. Je kent het stuk blijkbaar?

GEORGE : Ik zal je een geheimpje verklappen, kind : ik heb het geschreven.

STELLA : Geschreven? (*denkt even na*) George..? Dan bent u George Van Damme?

GEORGE : In levende lijve.

STELLA : Neen?? George Van Damme. Mijn god... Ik had u veel ouder geschat..

GEORGE : Doe maar...

STELLA : Kijk, ik moet het u zeggen. Ik vind het stuk enig. Geweldig. Maar het einde vind ik nogal sneu.

GEORGE : Dat was onvermijdelijk.

STELLA : Ik hoopte altijd dat die man het zou overleven, maar dan sterft hij toch in de laatste scène.

GEORGE : Hij was wel ongeneeslijk ziek, he.

STELLA : Ja, natuurlijk, dat weet ik wel.. maar toch..

GEORGE : Soms moet je een personage laten sterven, Stella. En wees maar eerlijk : het maakt het wel bijzonder gevoelig, niet?

STELLA : Misschien wel... ik weet het niet...

GEORGE : Heb jij een beter idee dan?

(er wordt aangebeeld)

STELLA : Er wordt gebeld.

GEORGE : Waarschijnlijk de pechdienst. Dat valt dus nog best mee.
(recht, naar deur en af)

(Stella, gehuld in een lang hemd van George, kamt de haren, terwijl stemmen te horen zijn)

JOHN : *(off)* Hallo. Mijn naam is John De Backer. Is mijn echtgenote hier?

GEORGE : *(off)* Je echtgenote? Hoe heet uw echtgenote?

JOHN : *(binnen, samen met George. John is kletsnat vanwege de regen)* Stella. Stella Artois. *(ziet haar)* Ja, dat dacht ik wel..

GEORGE : *(probeert kwinkslag)* Stella, deze man beweert jouw echtgenoot te zijn.

STELLA : *(wendt het hoofd af)* Dag John.

JOHN : Stella.. Ik heb de hele streek uitgekamd. Ik hoopte dat ik je hier zou vinden.

STELLA : Hoe heb je me gevonden?

JOHN : Het is echt geen weer om buiten te lopen. Ik dacht dus wel dat je ergens zou gaan schuilen. Gezien dit het enige huis is in de wijde omtrek, is het dus niet zo gek dat ik hier aanbelde. Trouwens, je bent hier, dus...

GEORGE : Wel, wel... dat is een verrassing.. *(tot John)* Heb je misschien ook zin om je uit te kleden?

JOHN : Voor wie hou je me? *(bekijkt Stella)* Neen, bedankt. Ik hou niet zo van "trio's."

GEORGE : Trio's? Ho ho, wacht eens even..

JOHN : Luister vriend ! Je hebt Stella zover gekregen dat ze het echtelijk dak verliet om met jou te gaan samenhouden. Die situatie is al erg genoeg.

GEORGE : Hee? Mijnheer, ik ken uw vrouw niet eens !

JOHN : Doe niet idioot ! Ik heb ogen in mijn kop. Ik verdacht Stella er al een poosje van een “buitenechtelijke” relatie te hebben. Welnu : ik heb me niet vergist.

STELLA : Zoals je verkiest, John..

JOHN : Stella.. Kom terug naar huis. Ik mis je. Je gaat toch niet hier blijven?

STELLA : Neen?

JOHN : Na alles wat wij samen hebben beleefd? Dat kan toch niet. We hebben toch een fijne tijd gehad samen? Dat kan je toch niet zomaar even opzij zetten voor die..euh.. voor die knul?

GEORGE : Knul?

JOHN : Ja, sorry hoor, maar stel je even in mijn plaats.

GEORGE : Okee, okee.. Ik merk dat het totaal onzinnig is om alles te ontkennen. *(tot John)* Kijk mijnheer..euh..

JOHN : De Backer. John De Backer.

GEORGE : Mijnheer De Backer. Mag ik John zeggen?

JOHN : Ja, zeker.. Geen probleem.

GEORGE : Goed, John dus. Kijk, John, gezien het, zoals ik al zei, totaal onzinnig is om alles te ontkennen, geef ik het toe : ik ben de minnaar van uw vrouw.

STELLA : Wat ??

GEORGE : Ik vind het bijzonder vervelend dat ik door u werd betrappt, dat kan ik u wel zeggen. Gelukkig dat we nog niet.. u begrijpt me wel?

JOHN : Ja, dat zou ik erg gênant hebben gevonden...

STELLA : George..? Ben je gek geworden?

GEORGE : Geloof me, schat.. *(tot John)* Sorry.. *(tot Stella)* Geloof me, schat, zo is het voor alle partijen beter.

JOHN : Ik vind het sportief van je, George, om alvast geen scène te maken.

GEORGE : Jij hebt meer reden dan ik om hier een scène te maken.

JOHN : Ik moet het je vragen, Stella. Ben je zinnens om met deze relatie door te gaan?

STELLA : Wat bedoel je?

JOHN : Ik bedoel.. euh.. ja.. is jullie relatie ernstig genoeg om er mee door te gaan of vergeten we het hele voorval en kom je nu met me mee?

GEORGE : Ik ben te oud geworden voor een vluchtige flirt, hoor.

JOHN : Dat begrijp ik, George, maar ik moet het haar vragen. Dat begrijp jij toch ook wel?

GEORGE : Uiteraard, uiteraard.. Wel, Stella?

STELLA : Tja.. het komt allemaal wel een beetje onverwacht..

JOHN : Eens had je die vraag kunnen verwachten, schat. *(tot George)*
Ja, sorry, hoor. *(tot Stella)* We kunnen beter meteen open kaart spelen.

GEORGE : Dat vind ik ook.

STELLA : Moet ik dan meteen een antwoord geven?

JOHN : Dat lijkt me wel sportief.

GEORGE : Heel sportief, als je het mij vraagt.

STELLA : Goed. Als je het persé wil weten : ik blijf bij George.

GEORGE : Hee? Bij mij?

STELLA : Ik blijf.

JOHN : Goed dan. Het is jouw keuze. Ik zal die respecteren. Ik wil je niet dwingen om met me mee terug naar huis te gaan.

GEORGE : Tja...

JOHN : Dan blijft er me niets anders over dan jullie veel succes te wensen.

STELLA : Dank je, John.

JOHN : Geen dank. *(tot George)* Ik hoop dat je weet waar je aan begonnen bent, George.

GEORGE : Wie zal het zeggen..?

JOHN : Veel succes. Tot..euh.. zeggen ze zoiets eigenlijk? Tot ziens dan maar..

GEORGE : *(drukt John de hand)* Tot ziens, John. En bedankt omdat je het allemaal zo goed opneemt.

JOHN : Ach, we zijn toch volwassen mensen onder mekaar, niet?

GEORGE : Juist. Dan laat ik je even uit, als je me toestaat.

JOHN : Uit? O ja, natuurlijk.. ik begrijp het.. Stella, ik zal je spullen pakken. Je kan ze komen halen wanneer je maar wilt. *(aarzelend)*
Goed, dan ga ik maar..

GEORGE : Ik loop even met je mee, John. *(beiden af)*

(Stella gaat naar de bar, schenkt zich vlug wat te drinken in en drinkt het glas in één teug leeg)

GEORGE : *(terug binnen)* Zo, zover staan we dan... *(gaat naar de bar en schenkt zich wat in)* Moet jij ook een borrel?

STELLA : Neen, dank je.

(George drinkt het glas leeg. Hij steekt een sigaretje op en gaat achter zijn bureau zitten. Stella, wat onwennig, gaat terug in de sofa zitten. Er hangt een pijnlijke stilte)

GEORGE : Mag ik je wat vragen?

STELLA : *(stilte)* Als je aandringt...

GEORGE : *(stilte)* Niet echt...

STELLA : *(stilte)* Waarom heb je dat gedaan?

GEORGE : Wat bedoel je?

STELLA : Kom nu, zeg... Waarom heb je die minnaarsrol verzonnen?

GEORGE : Leek me spannend.

STELLA : Spannend?

GEORGE : Ja, waarom niet. En daarbij, het lag een beetje voor de hand.

STELLA : Dat begrijp ik niet.

GEORGE : Toen je man beweerde dat ik jouw minnaar was, heb jij dat niet onmiddellijk ontkend. Het leek me logisch om de lijn dan maar verder door te trekken. Trouwens, waarom besloot je hier te blijven in plaats van met hem terug te gaan?

STELLA : Waarom zou ik dat doen? Ik had hem toch al in de steek gelaten en was al meer dan vastbesloten om niet langer bij hem te blijven. Met hem terug gaan was dus uitgesloten. Het enige wat ik in deze situatie kon doen was hier blijven.

GEORGE : Mijn god, wat een fantastisch idee voor een verhaal...

STELLA : Een drama, misschien...

GEORGE : Waarom een drama? Hier zit voldoende stof in voor een toneelstuk.

STELLA : Me dunkt dat het een schrijver nooit aan stof ontbreekt.

GEORGE : Dat is nu precies wat ik bedoel.

STELLA : Wat?

GEORGE : Weet je wat het ergste is wat een schrijver kan overkomen? Dat hij zonder inspiratie zit. Zover was ik nu.

STELLA : George Van Damme zonder inspiratie? Dat kan ik me niet voorstellen.

GEORGE : Toch is het zo. Ik wist geen letter meer op papier te zetten. Ik raakte nooit verder dan vijf bladzijden en die eindigden steeds in de prullenmand. Ik zag het niet meer zitten. Ik zat helemaal in de put en ik ben beginnen drinken. Het maakte me enkel nog depressiever. Hoe meer ik dronk, hoe erger het werd. Maar nu voel ik dat de inspiratie terug komt.

STELLA : Echt? Dat is toch geweldig?

GEORGE : Ja, geweldig.. Ik zou nu zo vlug mogelijk helemaal nuchter willen zijn. Mijn geest moet helder zijn.

STELLA : Ben je dan dronken?

GEORGE : Niet echt dronken... meer beneveld eigenlijk... Maar toch kan ik zo niet aan een stuk beginnen. En ik wil zo graag heel vlug beginnen..

STELLA : *(recht en naar George)* Weet je, schattekoude, ik zal koffie zetten.

GEORGE : Koffie.. hmmm heerlijk.

STELLA : Daar kikker je wel van op. Een goede kop hete, sterke koffie en een ijskoude douche.

GEORGE : Ijskoude douche? Is dat echt nodig?

STELLA : Beslist. Kom, kleed je uit.

GEORGE : Uitkleden?

STELLA : Ga je met je kleren onder de douche misschien?

GEORGE : Je zal wel gelijk hebben... *(recht, denkt even na)* Ga je mee onder de douche?

STELLA : Ben je gek? Ik heb een hekel aan ijskoude dingen.

GEORGE : Moet dat echt ijskoud zijn?

STELLA : *(bekijkt hem)* Geloof me, George...

GEORGE : Okee... dan spring ik even onder de douche... *(richting deur)*

STELLA : Ijskoud.

GEORGE : Natuurlijk, wat dacht je.

STELLA : Ik merk het, hoor, wanneer je warm water gebruikt.

GEORGE : Ja, natuurlijk... het geluid van de boiler...

STELLA : Ik zal intussen koffie zetten.

GEORGE : Heet, lieverd, bloedheet. Het zal nodig zijn... *(af)*

STELLA : *(alleen)* Zeker weten... Je zal het nodig hebben. (DOEK)

TWEEDE TAFEREEL

(George heeft een douche genomen en zit in badjas achter zijn PC te typen. Stella zit in de sofa met enkele bladzijden van het stuk in wording. Ze leest.)

STELLA : Niet slecht..

GEORGE : *(houdt even op met typen)* Wat zeg je? Niet slecht? Schat, dat is gewoon goed! Voor het eerst ben ik echt tevreden over mezelf en dat wil wat zeggen.

STELLA : Het is niet slecht, maar ik vraag me af of je niet een beetje te ver vooruit loopt op de situatie.

GEORGE : Komaan, schat, wat bedoel je precies?

STELLA : Waar haal je eigenlijk vandaan dat ik met jou naar bed zou gaan?

GEORGE : Met jou naar bed? Mag ik vragen waar jij dat vandaan haalt?

STELLA : Het staat hier, op bladzijde zeven, praktisch in het begin van het stuk, nota bene...

GEORGE : Ik geloof dat je fantasie een beetje op hol slaagt.

STELLA : Weet je dan niet meer wat je geschreven hebt?

GEORGE : Natuurlijk weet ik wat ik geschreven heb. Maar hoe kom je op het idee dat het “jij en ik” zijn die met mekaar naar bed gaan? Het zijn gewoon “hij en zij”, de man en de vrouw, de personages uit het stuk. Wat heeft dat met ons te maken?

STELLA : Ik zie heel duidelijke gelijkenissen.

GEORGE : Dat is “wishfull thinking.”

STELLA : Wablief?

GEORGE : Natuurlijk zie jij gelijkenissen. Dat kan ook niet anders. Ik moet mijn fantasie toch ergens vandaan halen.

STELLA : Goed... (*leest terug*) Maar hoe gaat het dan verder? Ik lees hier dat de pechdienst, welke eerder op de avond werd gebeld, niet komt opdagen. Is dit een stille hoop van je? Of komt er inderdaad niemand van de pechdienst?

GEORGE : De pechdienst zal zo wel hier zijn.

STELLA : Ik vind dat ze wel erg lang wegblijven.

GEORGE : Daar heb ik je voor gewaarschuwd, schatje. Ik heb je gezegd dat het wel eens lang zou kunnen duren.

STELLA : Ja, dat wel.. maar toch..

(*de telefoon gaat*)

GEORGE : (*neemt telefoon*) Hallo. Oh, jij bent het.. Claudia, liefje, waar zit je? Wat? Zeg dat het niet waar is.. ja.. ik begrijp het.. neen, neen, zeker niet... Hee? Alle wegen afgesloten? Er kan niemand door? Ja, ik heb nog wel wat voorraad... tenminste, als het geen maanden duurt natuurlijk... neen, neen, je hoeft je niet ongerust te maken.. Ik hou het nog wel even uit... Wat zeg je? Ja, ja, de pechdienst is geweest... (*Stella bekijkt hem*) Neen, het heeft niet al te lang geduurd... tja, het is hier wel eenzaam nu... ja, ik mis jou ook, Claudia... neen, zo dramatisch is het niet.. Ik heb eigenlijk goed nieuws... ja, goed nieuws... ik heb terug inspiratie gekregen.. Wat zeg je? Neen, soms hoor ik je bijna niet... ja.. ja.. ik ben bezig aan een nieuw stuk... En dan ben ik toch liever in mijn eentje... zeker...zeker... ja, ze heeft geluk gehad dat de pechdienst tijdig hier was... okee, doe ik... zeker, schat.. ja.. okee... kusje.. dag...daaaag...

(*haakt in*)

STELLA : Je verloofde?

GEORGE : Ja. Door het noodweer zijn alle wegen afgesloten voor het verkeer. Ze was naar de stad om inkopen voor me te doen, maar nu raakt ze niet tot hier. Het zou best wel eens een paar dagen kunnen duren.

STELLA : Dan moet ik niet rekenen op de pechdienst?

GEORGE : Voorlopig niet, vrees ik...

STELLA : Waarom heb je haar niet verteld dat ik nog hier was?

GEORGE : Dat weet ik niet... dat leek me beter...

STELLA : O ja?

GEORGE : Ja.. neen.. Kijk, Claudia kan soms verschrikkelijk jaloers zijn. Ik zei dat je weg was om haar gerust te stellen.

STELLA : Enfin, ja... Gezien ik hier toch niet vandaan kan.. (*recht*) Is hier ergens een motel in de buurt?

GEORGE : Een motel?

STELLA : Waar ik kan overnachten.

GEORGE : Waarom? Je kan hier toch ook overnachten?

STELLA : (*lacht*) Neen, bedankt. Waar is het dichtsbijgelegen motel?

GEORGE : Ik vrees dat dit een enorme teleurstelling voor je gaat worden.

STELLA : Wat bedoel je?

GEORGE : Kilometers in de omtrek is hier geen levende ziel te bespeuren. We zitten hier volledig afgesloten van de buitenwereld.

STELLA : Dat meen je niet?

GEORGE : Het enige wat we nu nog nodig hebben om het een beetje compleet te maken is dat de telefoon het zou laten afweten.

STELLA : Ja, en wat ook nooit mag ontbreken op zo'n avond is een lijk.

GEORGE : (*lacht luid*) Hahahaha ! Een lijk !! Hoe kom je aan een lijk? Ik bedoel : hoe kom je op het idee?

STELLA : Logisch. Kan jij je een thriller voorstellen zonder een lijk?

GEORGE : Maar ik wil helemaal geen thriller schrijven! Waar haal je het vandaan? Ik heb nog nooit een thriller geschreven.

STELLA : Precies.

GEORGE : Zie je wel.

STELLA : Ik bedoel : precies. Dan wordt het nu de hoogste tijd. Je zal zien dat het je lukt.

GEORGE : Mijn uitgever zal nooit aanvaarden dat ik een thriller schrijf.

STELLA : Dan stap je naar een andere uitgever.

GEORGE : Kind, je begrijpt het niet. Mijn uitgever is mijn trouwe partner. Het is mijn compagnon, de promotor van mijn stukken. Zeker nu mijn stukken allemaal regelmatig worden gespeeld, laat ik hem niet in de steek.

STELLA : Is dat niet wat kortzichtig?

GEORGE : Bovendien wil ik helemaal geen thriller schrijven. Het wordt een blijspel, zoals altijd.

STELLA : Blijspel? Ik heb anders nog maar nauwelijks kunnen lachen met wat ik heb gelezen.

GEORGE : Dat komt omdat jij veel te kritisch bent. *(denkt even)*
Maar je kan gelijk hebben, natuurlijk... Een lijk kan best voor een komisch effect zorgen..

STELLA : Geloof me, George, moord is gewoon pure noodzaak.

GEORGE : Beslist. Moord is een “must.” *(begint te lachen)*

STELLA : Waarom lach je? Is dit grappig?

GEORGE : Ik weet het niet.. *(bekijkt haar)* We kunnen toch moeilijk mekaar gaan afslachten? We mankeren duidelijk nog enkele duistere personages.

STELLA : Verzin er dan een paar.

GEORGE : Ja, waarom niet.. Misschien krijgen we wel onverwacht bezoek?

STELLA : Bezoek? Hier? Deze plek vind niemand.

GEORGE : Jij hebt ze toch gevonden?

(er wordt gebeld)

STELLA : De bel !

GEORGE : Ja, dat hoor ik. Héhé !! De “killer”?

STELLA : George, je maakt me bang...

GEORGE : Dat zou toch kunnen? Wie belt hier anders aan, zo laat op de avond?

STELLA : Misschien is de pechdienst er toch doorgeraakt?

GEORGE : Dat geloof je toch zelf niet?

STELLA : We kunnen doen alsof er niemand thuis is.

GEORGE : Misschien.. Zal ik de lichten doven?

STELLA : Neen, we moeten niet overdrijven... Als er iemand buiten staat, dan merkt hij ook wel dat je het licht dooft. Dan weet hij zeker dat er toch iemand in huis is.

GEORGE : Je hebt gelijk.. *(gaat naast haar zitten)*

STELLA : Als we heel stil zijn, gaat hij misschien weg..

(na enkele ogenblikken stilte, zien we een figuur aan het raam verschijnen. Hij tikt op het raam en beiden schrikken)

GEORGE : Verdomme, het raam !

STELLA : Hij heeft ons gezien.

GEORGE : *(recht)* Dan doen we maar beter open.. *(naar raam)* Hee ! Die man ken ik !

STELLA : *(kijkt om)* John?? Mijn god, daar is mijn man terug..

GEORGE : Ik wist dat ik hem ergens van kende.. Zal ik hem binnenlaten, Stella?

STELLA : Wat denk je?

GEORGE : Het lijkt hem zo al verdacht genoeg, denk ik.. *(doet teken tegen de man, die het blijkbaar begrepen heeft en van het raam verdwijnt)*

STELLA : Ik vraag me af wat hij hier komt doen.

GEORGE : Ik doe even open. *(af)*
(Stella is even alleen en sluit de gordijnen voor het raam)

GEORGE : *(terug binnen, gevolgd door John)* Stella, schat, ik heb een verrassing voor je.

JOHN : Sorry dat ik jullie moet storen..

STELLA : Je bent altijd al enorm vervelend geweest, John.

GEORGE : Ach, je stoort helemaal niet. We hadden het toch net over jou.

JOHN : O ja?

STELLA : We praten voortdurend over jou...

JOHN : Wel..euh.. ik weet niet wat ik moet zeggen..

GEORGE : Waarmee kan ik je helpen, John?

JOHN : Het spijt me verschrikkelijk, maar ik kan er echt niks aan doen.

GEORGE : Iets drinken, John?

JOHN : Een whisky graag.

GEORGE : Eén whisky. *(naar de bar)*

JOHN : *(duidt op fauteuil)* Mag ik gaan zitten?

STELLA : Waarom niet... Maak het maar gezellig..

JOHN : Ik was op weg naar huis, maar ik geraakte niet ver. Een eind verderop staat de hele weg volledig onder water. Niemand komt er door. Ik ben de andere kant opgereden, maar daar ligt de weg bezaaid met omgewaaide bomen. Het is verschrikkelijk. Alles is versperd.

GEORGE : *(geeft whisky)* Alsjeblieft.

JOHN : Dank je.

GEORGE : Je kan dus geen enkele kant meer op?

JOHN : Precies. Ik kan moeilijk de ganse nacht in mijn wagen blijven zitten. Dat is levensgevaarlijk.

STELLA : Dit is gewoon belachelijk.

GEORGE : Ik vind het zalig.

STELLA : Wat?

GEORGE : Ik vind het gewoonweg zalig. John, je komt als geroepen.

JOHN : Als geroepen?

GEORGE : Ja, John, als geroepen. Dit had ik niet beter kunnen verzinnen. Jongens, jongens, wat een stuk...

JOHN : Stuk? Welk stuk?

GEORGE : Leg ik je wel eens uit. Proost, John. *(heft glas)*

JOHN : Proost.

GEORGE : Op de "killer" !! *(drinkt en begint dan hevig te lachen)*
(hevige donderslag en bliksem, licht uit) (DOEK)

EINDE EERSTE BEDRIJF

TWEEDE BEDRIJF

(De scène is ongewijzigd. Enkele ogenblikken zijn verstreken tussen het eerste en het tweede bedrijf. George staat recht, Stella zit in de sofa en John in een van de fauteuils. George heeft een glas in de hand en lijkt erg tevreden.)

GEORGE : John, je weet niet hoe enig ik het vind om jou terug te zien.

JOHN : *(ongemakkelijk)* Echt? Graag gedaan..

GEORGE : Het feit dat jij hier niet vandaan raakt komt mij bijzonder goed van pas.

JOHN : Wat zeg je?

GEORGE : Ik zei dat het mij bijzonder goed van pas komt dat jij hier niet vandaan raakt.

JOHN : Euh.. ik had het wel verstaan, hoor... Je hoefde het echt niet te herhalen.

GEORGE : Waarom zei je dan : "Wat zeg je" ?

JOHN : Zei ik dat?

GEORGE : Ja.

JOHN : Sorry.

GEORGE : Het komt mij dus goed van pas.

JOHN : Ik begrijp niet wat je bedoelt.

GEORGE : Echt niet?

JOHN : Neen.

GEORGE : Ach, kom nu...

JOHN : Neen..

GEORGE : Zeker?

JOHN : Euh.. ja.

STELLA : Eerlijk gezegd begrijp ik ook niet helemaal wat je daarmee bedoelt.

GEORGE : *(onverwacht)* Heb je geen zin om wraak te nemen?

JOHN : Wraak?

GEORGE : Natuurlijk.

JOHN : Waarom?

GEORGE : Ik moet er toch geen tekening bij maken, zeker? Je vrouw heeft je verlaten voor mij. Dat is toch een prima motief.

JOHN : Motief? Waarvoor?

GEORGE : Wraak.

JOHN : Hoezo?

GEORGE : Alsjeblieft, John ! Begrijp je het dan niet? Je echtgenote bedriegt je.

JOHN : Ja?

GEORGE : Met mij !

JOHN : En?

GEORGE : Dan is het nu aan jou om wraak te nemen. Je vindt me vast een ellendige kerel.

JOHN : Ellendige kerel? Helemaal niet.

GEORGE : Natuurlijk vind je me een ellendige kerel ! Je haat me !

JOHN : Neen... ik zweer het je...

GEORGE : Doe dan toch een beetje moeite !

STELLA : Als hij nu geen zin heeft, George..

GEORGE : Maar dat is toch al te gek ! Hij moet me haten als de pest ! Ik ben de minnaar van zijn vrouw ! Van jou !

JOHN : Om iemand daarom een pak slaag te geven, lijkt me toch wel een duidelijke uiting van primitief gedrag.

GEORGE : Precies ! Ik wil dat het beest in je wakker wordt !

JOHN : Dat zou wel erg ongepast zijn, denk ik.

GEORGE : Het is maar hoe je het bekijkt, natuurlijk.

STELLA : Waarschijnlijk wel...

JOHN : Wat verwacht je eigenlijk van me, George?

GEORGE : Dat je me haat !

JOHN : Ik ben hier duidelijk niet op voorbereid.

GEORGE : Je vrouw bedriegt je met mij. Stel een paar vragen die je wat meer zekerheid geven, John. Probeer je ingewortelde haat naar boven te halen.

JOHN : Welke vragen moet ik dan wel stellen? Ik zeg je: hier ben ik niet op voorbereid. Het spijt me..

GEORGE : Het spijt hem.. Hoe is dat in godsnaam mogelijk..

JOHN : Goed, goed... Je hoeft je niet op te winden. Ik moet dus enkele vragen stellen?

GEORGE : Precies.

JOHN : Dan stel ik enkele vragen. Zijn jullie al.. euh..

STELLA : Misschien wel.. misschien niet..

JOHN : Oh? Zijn jullie dan al..euh..enfin..euh..

GEORGE : Met mekaar naar bed geweest, bedoel je?

JOHN : Eigenlijk wel, ja..

GEORGE : Waarom zeg je dat niet meteen? Het zijn toch maar gewone woorden?

JOHN : Tja.. Het valt me wel moeilijk..

GEORGE : Uiteraard valt het je moeilijk ! Dat is normaal ! Je bent verbitterd ! Je bent bloeddorstig !

JOHN : Ben ik dat?

STELLA : Toe nou, John.. Wees niet zo een spelbreker.

JOHN : Neem me niet kwalijk, zeg. (*stilte*) En..euh..zijn jullie dan al..euh..?